

Arrest

nr. 262 296 van 15 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten

Naam: K. (..)

Voornaam: I. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tagrin,

Nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht dd. 23.10.2020. Er werd beroep ingesteld tegen deze beslissing. Dit beroep werd echter verworpen door de RvV bij arrest 251 634 dd. 25.03.2021.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene verblijft immers langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft dient vastgesteld te worden dat de gezinssituatie evenmin een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing, de relatie met referentiepersoon beëindigd is; zij vormen geen familiale cel meer sinds 28.02.2018. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Hij heeft kortstondig bij een Spaans echtpaar en hun kind gewoond, echter kan uit niets blijken dat daaruit enige relatie zou zijn ontstaan. In elk geval kan ook uit het dossier, noch uit betrokkenes eigen toelichting dd. 18.06.2019 niets blijken omtrent een nieuw gezinsleven dat betrokkene zou hebben opgebouwd in tussentijd. Volgens de woonstcontrole dd. 12.07.2020 woont betrokkene heden alleen. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn vrienden in België, waarvan sprake in het verzoekschrift dd. 09.12.2020, middels moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon, of periodieke bezoeken plannen derwijze dat de vriendschappelijke banden kunnen onderhouden worden. Uit het dossier blijkt tot slot dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name zijn vader, broer en zus.

Het bevel is het logische gevolg van het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden behouden en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat in casu het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"I. Middelen

- Schending van het artikel 6 Vreemdelingenwet;
- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM

4.1.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.

De verweerster steunt zich op artikel 7 lid 1 2° Vreemdelingenwet hetwelk stelt:

Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 16-12-1996>

[3 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :]

1°(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 6 Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 6.[1 Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.]

De verzoeker heeft op 03.01.2017 een F+ kaart gekregen.

Nadien heeft hij het Schengengebied verlaten zoals blijkt uit de stempels op zijn paspoort (zie stuk 2). Hij was tot 31.12.2019 in Gambia en moet dus nadien de Schengenzone hebben betreedt.

De verzoeker is dus meerdere keren over de jaren heen naar het Schengengrondgebied gereisd. De verzoeker heeft in de laatste periode van binnenkomst de termijn van kort verblijf dusdanig nog niet overschreden. Immers, het derde lid van artikel 6 Vreemdelingenwet bepaalt dat de perioden van verblijfsvergunning niet in aanmerking mogen worden genomen voor de berekening van de termijn. Verzoeker is had verblijfsrecht in België en verbleef tijdelijk in Gambia tot eind 2019. Het verblijfsrecht van de verzoeker werd op 25.03.2021 definitief ingetrokken vanwege het arrest van Uw Zetel. De bestreden beslissing een maand nadien genomen. Dat de termijn dus nog niet kan overschreden zijn.

Wanneer de verweerster beweert dat een verzoeker meer dan 90 dagen in een periode van 180 dagen - uitgezonderd de periodes van verblijfsvergunning - in België verbleef dan moet dit duidelijk blijken uit de motivering, zie hieromtrent arrest RVV 14.10.2016.

Dat de verweerster louter stelt dat de betrokkene langer verblijft dan in de artikel 6 van de Vreemdelingenwet vermelde termijn.

De motieven zijn zodoende onvoldoende in het licht van vermelde rechtspraak.

De verzoeker zijn verblijfsrecht werd initieel eerst ingetrokken zonder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ofwel was het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opportuun ofwel was de termijn in artikel 6 Vw nog niet verstreken.

In elk geval kan de termijn dan op heden ook nog niet verstreken zijn, gezien de beslissing om het grondgebied te verlaten 1 maand na het definitief worden van de intrekking werd genomen.

Daarenboven is ook niet redelijk dat er naderhand - na de bevestiging van de beslissing van Uw Zetel - alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen terwijl er initieel geen bevel werd genomen.

Immers, de situatie van de verzoeker ten tijde van de beslissing tot intrekking (dd. 23/10/2020) is ongewijzigd op heden.

Het alsnog nemen van een bevel strookt niet met het rechtszekerheidsbeginsel. De verweerster handelt onredelijk.

De verweerster steunt haar bijlage dan ook niet op andere gronden.

De opgegeven motieven kunnen niet worden weerhouden.

4.3.

Beoordeling artikel 74/13 Vw - het privéleven onder het artikel 8 EVRM

Verzoeker houdt sinds 31/03/2007, aldus meer dan 13 jaar zijn hoofdverblijf in België.

Verzoeker is volledig geïntegreerd.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 E.V.R.M. beschermt niet alleen het familie - en gezinsleven doch ook het privéleven.

De verweerster gaat in haar beslissing enkel na of er een te beschermen familieleven is in België in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij argumenteert over minderjarige kinderen e.d. en stelt:

"wat het gezins-en familieleven betreft... "

(laatste paragraaf besteden beslissing, zie het stuk 1)

Verweerster gaat er dus volledig aan voorbij, dat mocht verzoeker daadwerkelijk geen familie- of gezinsleven hebben in België er ingevolge artikel 8 EVRM eveneens moet gekeken worden naar het privéleven van de verzoeker!

Art. 7 Vw. bepaalt zelfs letterlijk dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familie en gezinsleven én privéleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verweerster heeft dit nagelaten door enkel te motiveren omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uw Zetel stelt in het arrest dd. 07.06.2018 (AR 205.020) (beroep tegen een bijlage 13):

"3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637

(...)

3.13. Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aan gezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

(eigen benadrukking)

Een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgeleverd na jaren (legaal) verblijf vormt zodus een inmenging op het recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM.

In dergelijk geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verweerster mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

Verzoeker begon zijn integratie al in 2007 toen hij in België toekwam! Hij kende periodes van legaal verblijf en heeft de laatste jaren een F kaart verkregen. Hij had een duurzame relatie in België.

Verzoeker heeft echter in de 13 jaren van verblijf zijn leven hier opgebouwd en is volledig geïntegreerd. Zo heeft hij in België een vaste relatie van verschillende jaren gehad met mevrouw B. (..), waarmee hij wettelijk samenwoonde, is hij hier vast tewerkgesteld met een contract van onbepaalde duur bij VYPACK, betaald hij belastingen, volgde hij Nederlandse lessen, heeft hij hier vrienden voor het leven, huurt hij een woning en maakt hij deel uit van de Belgische samenleving.

Verzoeker zijn leven bevindt zich hier.

Het kan dan ook het niet anders dan dat een persoon hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft over een dergelijke tijdsperiode (zie arrest 07.06.2018 (AR 205.02)). Bijgevolg leidt de verzoeker ongetwijfeld een privéleven in België. Een inmenging in dat privéleven door de afgifte van de bestreden beslissing is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt hetgeen de verweerster niet heeft gedaan nu zij enkel motiveert omtrent het gezins- en familieleven.

Er werd dus wel een belangenafweging maakte in maar deze is enkel toegespitst op het gezinsleven van de vreemdeling en rept met geen woord over het privéleven van de verzoeker.

Het privéleven omvat onder meer:

- de duur van zijn verblijf in België
- de hechtheid van de sociale en culturele banden met België
- De banden met land van herkomst

zie RVV 07.06.2018 (AR 205.020))

Een dergelijke beoordeling wordt niet gemaakt.

De beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht meer artikel 8 van het E.V.RM.

In het administratief dossier van de verzoeker zitten voldoende stukken die de hechtheid van de sociale en culturele banden met België aantoont.

Verzoeker legde volgende stukken neer als antwoord op de brief van verweerster dd. 11/10/2018, waarin verzocht werd zijn individuele situatie toe te lichten, zodat er kon worden getoetst of hij toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen:

- Toelichting van betrokkene dd. 18/06/2019 ;
- Kopie F-kaart ;
- Attest van inontvangstname dd. 27/10/2010 waaruit blijkt dat hij zich op datum van 15/12/2009 heeft aangemeld voor een aanvraag 9bis en bijhorende stukken (brief gemeente aan betrokkene, typeformulier regularisatieaanvraag dd. 07/12/2009, brief raadsman betrokkene. Hierin wordt er gesteld dat verzoeker reeds sinds 31/03/2007 in ononderbroken verblijf is in België ;
- Bijlage 26quinques dd. 24/11/2014 (asiel, interview) ;
- Ontvangstbewijs verklaring tot wettelijk samenwonen dd. 25/01/2016, opgemaakt op datum van 04/06/2016 ;
- Getuigschrift van samenwonen dd. 12/06/2019 op naam van verzoeker en referentiepersoon.
- Attest van tewerkstelling ACCENT dd. 14/06/2019 waaruit blijkt dat betrokkene van 09/10/2017 tot datum van het attest bij hen is tewerkgesteld en bijhorende individuele rekeningen Accent Jobs voor 2018 en 2019, fiche 281.10 voor het jaar 2018; Arbeidsovereenkomst dd. 03/08/2020 bij Vypack ;
- Attest OCMW Gent dd. 04/06/2019 ;
- Rekeninguittreksels BNP Paribas Fortis op naam van betrokkene waaruit loonstortingen, geldafhalingen en aankopen blijken.

Verzoeker is geïntegreerd en heeft gewerkt.

Verzoeker is al werkzaam van 2016. Hij legde hiervoor als bewijs zijn voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2017 (inkomsten 2016) voor.

Verzoekende partij werkt sinds 9/10/2017 als interim bij VYPACK en heeft sinds dd. 4/11/2019 een voltijds arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij VYPACK, hiertoe werden de nodige stukken voorgelegd.

De werkgever van de verzoeker, de heer Van Parijs schreef dd. 01/12/2020 de volgende aanbevelingsbrief:

"Beste,

K. I. (..) heeft op 4/11/2019 bij ons een vast contract gekregen. Hiervoor werkte hij via een interimkantoor bij ons sinds 9/10/2017.

I. (..) is een vriendelijke, beleefde, hardwerkende man. Wij hebben nooit problemen met hem gehad. Het is iemand die wil werken, altijd op tijd komt, iemand waarop ie kan rekenen."

Dat dit te meer aantoont dat de verzoeker de Belgische waarden en normen kent. Hij is sociaal en cultureel aangepast aan de maatschappij.

Verzoeker legde ook bewijzen neer van het volgen van Nederlandse lessen, cursus samenleven en oriënteren wat aantoont dat hij zich wel degelijk in België heeft gevestigd en deel uitmaakt van de Belgische samenleving. Verder heeft de verzoeker een huurovereenkomst afgesloten dd. 27/06/2020 voor een appartement 2de etage rijhuis gelegen in de Forelstraat 82C te 9000 Gent.

De banden met Sierra Leone zijn flinterdun geworden. Het is t vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is zijn vrienden, burens en netwerk in België achter te laten en zijn leven terug te starten in Sierra Leone na meer dan een decennia.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren.

Het onderzoek werd dus niet volledig gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Sierra Leone terug te keren en zijn banden met België veel sterker zijn dan deze met het land van herkomst:

- Het langdurig verblijf van 13 jaar;
- De sterke integratie ;

De vaste tewerkstelling.

De verweerster houdt hier geen rekening mee en schendt de zorgvuldigheidsplicht meer het artikel 8 EVRM door het privéleven van de verzoeker niet te beoordelen.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing getroffen werd, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(..)”

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen.”

2.6. Het is niet betwist dat het verblijf van verzoekende partij beëindigd werd op 23 oktober 2020. Het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 251 634 van 25 maart 2021. Op 29 april 2021 werd verzoekende partij het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Zoals blijkt uit artikel 39/79 van de vreemdelingenwet:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(..)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

(..)”

De schorsende werking van het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf zoals voorzien in artikel 39/79, §1, 7° van de vreemdelingenwet houdt geenszins in dat tijdens de behandeling van het beroep verzoekende partij nog steeds een verblijfsvergunning had. Zoals de Raad er ook in zijn arrest nr. 251 634 van 25 maart 2021 op gewezen heeft: *“Uit artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de schorsende werking waarvan sprake enkel betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van een eventuele verwijderingsmaatregel, en niet op andere gevolgen. Er is geen reden waarom verzoeker niet reeds zou mogen worden afgevoerd uit de registers. Tevens wordt erop gewezen dat ingevolge het “privilège du préalable” de bestreden beslissing vermoed wordt wettig te zijn, zolang deze niet werd vernietigd. Het louter instellen van een annulatieberoep brengt immers geen omkering mee van het vermoeden dat een administratieve rechtshandeling, tenminste zolang ze door de Raad niet is vernietigd, moet worden geacht wettig te zijn (“privilège du préalable”) (RvS 4 december 2014, nr. 229.458). Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep ten aanzien van hem een maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen wenste uit te voeren of een zodanige maatregel ten aanzien van hem werd genomen. Een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.”*

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de periode van de behandeling van haar beroep gezien moet worden als een periode waarin zij beschikte over een verblijfsvergunning en deze periode aldus conform artikel 6, derde lid van de vreemdelingenwet niet kan meetellen voor de berekening van de 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Nu de beslissing tot beëindiging van het verblijf getroffen werd op 23 oktober 2020 en het bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 29 april 2021 maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden geoordeeld heeft dat zij *“langer dan de in artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn”* in België verblijft.

Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins duidelijk hoe het gegeven dat de beslissing tot beëindiging van verblijf zelf niet gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten afbreuk doet aan de rechtmatigheid van het thans getroffen bevel om het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt dat verzoekende partij ervan kon uitgaan dat geen verwijderingsmaatregel ten aanzien van haar zou getroffen worden na verwerping van haar beroep. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.7. Verzoekende partij voert voorts een schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM en wijst erop dat zij al dertien jaar haar hoofdverblijf in België heeft en zij volledig

geïntegreerd is. Zij meent in essentie dat haar recht op privéleven wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.8. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft dient vastgesteld te worden dat de gezinssituatie evenmin een beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing, de relatie met referentiepersoon beëindigd is; zij vormen geen familiale cel meer sinds 28.02.2018. Er is evenmin sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat betrokkene heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Hij heeft kortstondig bij een Spaans echtpaar en hun kind gewoond, echter kan uit niets blijken dat daaruit enige relatie zou zijn ontstaan. In elk geval kan ook uit het dossier, noch uit betrokkenes eigen toelichting dd. 18.06.2019 niets blijken omtrent een nieuw gezinsleven dat betrokkene zou hebben opgebouwd in tussentijd. Volgens de woonstcontrole dd. 12.07.2020 woont betrokkene heden alleen. Betrokkene kan contacten onderhouden met zijn vrienden in België, waarvan sprake in het verzoekschrift dd. 09.12.2020, middels moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon, of periodieke bezoeken plannen derwijze dat de vriendschappelijke banden kunnen onderhouden worden. Uit het dossier blijkt tot slot dat betrokkene ook nog familie wonen heeft in het land van herkomst, met name zijn vader, broer en zus.”*

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voormelde motieven aangaande haar gezondheidstoestand, haar gezins- en familieleven en het feit dat verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België niet betwist. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij enig pertinent gegeven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.9. Waar verzoekende partij nog lijkt op te werpen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ook rekening moet gehouden worden met haar privéleven, kan zij niet overtuigen. In zoverre verzoekende partij deze grief lieert aan een schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en dat de Raad als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier (RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

In casu blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de verwerende partij reeds in haar beslissing tot beëindiging van verblijf van 23 oktober 2020 het privéleven van verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen. Zo werd vastgesteld:

“Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn en houder te zijn van een rekening bij BNP Parisbas Fortis waarop zijn loon wordt gestort, en waarmee hij allerhande verrichtingen uitvoert. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld.

Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 08.06.2016) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst, waarvan hij de nationaliteit draagt, waar hij is opgegroeid, en waarbij het aannemelijk is dat hij nog familie wonen heeft aldaar. Bij aankomst in het

Rijk verklaarde hij alvast dat zijn moeder, K. K. (...), nog leefde en aldaar verbleef. Hij bleek toen alvast geen in de lidstaten van de EU wonende gezinsleden te hebben. Voorafgaand aan voormelde aanvraag tot gezinshereniging, diende betrokkene nog een aanvraag 9bis in op 10.12.2009 en enkele asielaanvragen in, met name op 13.05.2008 en op 24.11.2014. Geen van voormelde procedures hebben tot legaal verblijf kunnen leiden. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf of procedures die allen negatief dienden te worden afgesloten. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene in 2007 ook in Italië asiel heeft aangevraagd. Zelfs als we met alle voorgaande elementen rekening houden, dan nog dient opgemerkt te worden dat betrokkene 27 jaar lang, het grootste deel van zijn leven dus, in zijn land van herkomst heeft verbleven. De verbondenheid in België kan in die zin dan ook niet opwegen tegenover die met het land van herkomst. Geen van de asielaanvragen, zowel in Italië als in België, hebben tot een vluchtelingenstatuut voor betrokkene geleid. In 2015 kwam betrokkene zelfs niet opdagen, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene geen gevaar loopt in het land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie legt betrokkene heden een attest van het OCMW dd. 04.06.2019 en getuigschriften van woonst dd.12.06.2019 voor. Uit het dossier blijkt verder dat betrokkene in het verleden Nederlandse les heeft gevolgd, dat hij een cursus Samenleven en Oriënteren en een cursus bij Groep Intro heeft gevolgd in 2009. Het kennen van de regiotaal en de plaatselijke cultuur, en het hebben van een dak boven het hoofd, zijn een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ook louter het gegeven dat betrokkene geen steun ontvangt van het OCMW kan een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen: het is, net zoals de tewerkstelling, zeker een positief element, echter getuigt het niet van een integratie in die zin dat betrokkene het een behoud van het verblijfsrecht zou afdwingen. Zodoende is het redelijk te stellen dat deze documenten niet aantonen dat betrokkene op een manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan."

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10.1 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.10.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.10.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

2.10.4. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.10.5. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.10.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.10.7. Verzoekende partij voert een schending aan van haar recht op privéleven en betoogt dat zij al meer dan dertien jaar in België verblijft en hier volledig geïntegreerd is.

2.10.8. Zoals reeds gesteld heeft de verwerende partij voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel reeds de opgebouwde banden die de verzoekende partij heeft met België afgewogen tegen het algemeen belang. Zo blijkt uit de beslissing tot beëindiging van verblijf dat verzoekende partij, na enkele jaren in illegaal verblijf, pas verblijfsrecht verkreeg in juni 2016. Daartegenover staat evenwel een verblijf van 27 jaar in het land van herkomst zodat kan aangenomen

worden dat verzoekende partij, die het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft gewoond, aldaar opnieuw de draad van het leven kan oppikken, temeer blijkt dat zij aldaar ook nog een familiaal netwerk heeft. Verzoekende partij heeft ook geen medische problematiek die een terugkeer in de weg staat en zij kan de in België opgedane werkervaring gebruiken in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Verder blijkt de sociale en culturele integratie van verzoekende partij ook niet van die aard te zijn dat zij een beëindiging van het verblijf in de weg staan.

Verzoekende partij slaagt er niet in op concrete wijze afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij. Verzoekende partij die slechts verwijst naar haar verblijf in België en betoogt dat zij geïntegreerd is, waarbij zij erop wijst dat zij hier een relatie heeft gehad en hier werkzaam is, Nederlandse lessen heeft gevolgd en vrienden heeft - elementen die reeds beoordeeld werden door de verwerende partij - toont geenszins aan dat de verwerende partij tot een kennelijk onredelijke belangenafweging is gekomen wat betreft haar privéleven in België. Zij maakt niet aannemelijk dat de banden die zij in België heeft opgebouwd maken dat een terugkeer naar het herkomstland een disproportionele inmenging uitmaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij nogmaals zou moeten motiveren in de bestreden verwijderingsmaatregel aangaande het privéleven van verzoekende partij, temeer verzoekende partij zelf erkent in haar verzoekschrift dat haar situatie tot op heden "*ongewijzigd*" is (p.8).

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER